Isän muistolle

Pertti “Pepe” Jorma Olavi Laamanen

27.9.1953 — 4.2.2026

— Mikke, Veli-Viljami ja Niko Laamanen

Muistan kun lapsena nukuin aina hyvin autossa, kun isä oli ratissa. Vaikka tie olisi ollut kuinka musta ja pelottava, tiesin, että isä pitää meidät turvassa. Pienenä kuvittelin, että isä tietää aina minne mennä, vaikka edessä olisi ollut kuinka synkkää. Aikuisena olen ymmärtänyt, ettei isä tiennyt sen paremmin kuin muutkaan. Hän vain johdatti meitä parhaansa mukaan. Ja ehkä siinä on vanhemmuuden ydin.

> *\u201cJos jotain voidaan auttaa, niin autetaan \u2014 eikä jäädä käsi ojossa odottamaan palkkiota.\u201d*

Isä ei sanonut tätä vain opettaakseen, vaan hän eli niin itse. Hän auttoi kaikkia, osasi vastata melkein mihin tahansa kysymykseen (ei ehkä aina oikein mutta vastasi kuitenkin) ja jos jotain oli rikki, hänellä oli yleensä jo ratkaisu valmiina, tai jos ei ollut, niin jo kehitteillä. Usein kuumaliima liittyi asiaan. Se oli juuri isää parhaimmillaan: lämmin, kätevä, monipuolinen ja aina valmis yhdistämään asioita toisiinsa, ihan konkreettisestikin.

Isä oli myös edelläkävijä. Meillä oli kotona tietokoneet, pelit ja puhelimet usein paljon aikaisemmin kuin muissa perheissä. Hänen kiinnostuksensa tietotekniikkaan ja videopeleihin loi ympäristön, jossa pääsin oppimaan teknologiasta hyvin varhain. Olen siitä syvästi kiitollinen ja se on vaikuttanut elämäni suuntaan enemmän kuin osasin lapsena ymmärtää.

Rohkeutta isältä ei puuttunut. Hän oli 90-luvulla koti-isä, aikana jolloin se ei ollut tavallista. Samaan aikaan, vaikka lama-aika painoi ja toimeentulo oli ajoin tiukkaa, hän teki talonrakennus- ja muita töitä auttaen tuttavia ja sai säästettyä rahaa tietokoneeseen. Tämä kertoo paljon siitä, mikä isälle oli tärkeää: perheen hyvinvointi ja tulevaisuus.

Isällä oli myös omat demoninsa, kuten meillä kaikilla. Hänen varhainen elämänsä ei ollut helppo, ja hän sanoi usein, kuinka äidin tapaaminen ja perheen perustaminen pelasti hänen elämänsä. Nämä sanat tulivat toteen tinkimättömänä työnä perheen eteen, jonka vaikutukset varmasti kaikki tunnemme edelleen. Olen monesti miettinyt, että isästä olisi ollut vaikka mihin, jos hän olisi uskonut itseensä enemmän. Mutta ehkä kyse ei ollut luottamuksen puutteesta. Ehkä hän pikemminkin koki löytäneensä oman paikkansa. Iän myötä häneen tuli tietty rauhallisuus, joka tuntui vahvistaneen tämän ajatuksen.

Lapsena muutimme usein ja olimme jatkuvassa liikkeessä. Se oli osa isän luonnetta: aina jotain uutta. Ehkä siksi minäkin elän nykyään eri puolilla maailmaa. Isän sisäinen kulkurirenttu elää ja voi hyvin minussa.

Isä oli myös taiteen ystävä. Erityisesti Michelangelo kosketti häntä, ja ennen kaikkea Luomisen maalauksen hetki, jossa sormet kohtaavat. Se hetki, jossa jotakin siirtyy ihmiseltä toiselle. Ehkä hän näki siinä jotain omasta tehtävästään: jättää maailmaan pieni kosketus, joka kantaa eteenpäin. Viimeisiä asioita joita sanoin isälle oli että \u201chienon perheen olet rakentanut.\u201d

Muistoista kaikkein rakkain on minulle Jaffa-laulu (Dire Straits\u00a0\u2014 Walk of Life.) Isä vei minua usein uimahalliin, ja kotimatkalla juotiin Jaffaa ja laitettiin C-kasetilta soimaan \u201cjaffa-laulu.\u201d Se oli meidän oma pieni rituaalimme. Kun kuulen jaffa-laulun tänä päivänä, näen meidät keltaiset lasipullot kädessä, märät hiukset auton ilmavirrassa, ja isän hymyilemässä ratissa.

Isä teki myös hyvää ruokaa, aina tarpeeksi, vaikka tiukkoina aikoina jouduttiin venyttämään joka penni. Kananmunakastike, korvapuustit ja lasagne ovat kestosuosikkeja isän ruokalistalta. Isä todella tykkäsi kokata ja niin tykkään minäkin. Opin ruoanlaiton seuraamalla isää. En väitä, että lasagneni on isän tasolla, mutta ainakin lähellä.

> *Kun ajattelen isää, mieleeni tulee sateenkaari. Sateenkaari on värikäs, ainutlaatuinen ja jokaiselle omanlaisensa \u2014 kukaan ei näe toisen sateenkaarta. Samoin meillä jokaisella on oma kuvamme isästä. Mutta yhdestä asiasta voimme varmasti olla yhtä mieltä: hän oli aito. Ei täydellinen, mutta aito.*

Isä oli ennen kaikkea tekojen mies. Ihminen, joka jätti jäljen meihin ja siihen, miten kohtelemme toisiamme.

Ja ehkä tärkeintä on se, mitä me viemme isästä mukanamme: halu auttaa muita ilman palkkion odotusta, huumori, käytännöllisyys ja se kyky mennä eteenpäin, vaikka tie olisi musta.

Kiitos, isä, kaikesta. Kiitos turvasta, opetuksista, väreistä, huumorista, ruuasta, musiikista ja rakkaudesta.

Me kaipaamme sinua, mutta kuljet mukanamme jokaisessa päivässä.

Älä huolehdi meistä, isä. Me kyllä pärjäämme. Lepää rauhassa.